

Moździerz pułkowy wz. 1938

107 mm moździerz pułkowy wz. 1938

Stanowisko radzieckie, Moskwa – grudzień 1941 roku

Historia konstrukcji

W 1938 roku biuro konstrukcyjne nr 4 kierowane przez B. Szawyrina otrzymało polecenie opracowanie moździerza pułkowego dla tworzonych w tym czasie w Armii Czerwonej oddziałów strzelców górskich. W krótkim czasie opracowano jego projekt, który oparto na konstrukcji opracowanego wcześniej 82 mm moździerza batalionowego. Prototyp moździerza był gotowy w lutym 1939 roku i otrzymał wtedy oznaczenie wz. 1938. Po poddaniu badaniu i potwierdzeniu jego sprawności, został wprowadzony do produkcji seryjnej i łącznie w latach 1940 – 1941 wyprodukowano 1574 sztuki tego typu moździerzy.

Moździerze zaczęto wprowadzać do uzbrojenia w 1940 roku.

Znalazły się one na wyposażeniu artylerii dywizyjnej radzieckich dywizji strzelców górskich oraz niektórych dywizji kawalerii przystosowanych do walk w górach. W 1944 roku utworzono górskie pułki moździerzy wyposażone w tego typu moździerze.

Opis konstrukcji:

Klasyczna konstrukcja z gładkościenną lufą z zamkiem iglicowym, dwójnożną podstawą (z mechanizmami: kierunkowym, podniesieniowym, poziomującym, dźwigarem i osłabiaczem odrzutu) oraz płyty oporowej o kształcie kołowym. Osłabiacz podrzutu mocowany do dźwigara dwójnogu ma postać dwóch cylindrów mieszczących po dwie sprężyny (główną i zderzakową). Do kierowania ogniem stosowano prosty celownik przeziernikowy z poziomnicą. Na czas transportu był umieszczany na lekkiej dwukołowej przyczepce. Mógł też być rozłożony na 3 elementy do transportu jucznego. Obsługa moździerza liczyła 5 osób.

Muzeum im. Orła Białego – Skarżysko-Kamienna

Zastosowana amunicja

1. Granat odłamkowy lekki OF-841A:

Masa pocisku: 7,9 kg

Prędkość wylotowa: 302 m/s

Donośność: do 6300 m

Pocisk stabilizowany w locie za pomocą brzechw. Zaopatrzony w głowicowy zapalnik uderzeniowy. Stosowano siedem typów

ładunków miotających.

Granat odłamkowy ciężki OF-842A

Masa pocisku: 9,0 kg

Prędkość wylotowa: 263 m/s

Donośność: do 5150 m

Pocisk stabilizowany w locie za pomocą brzechw. Zaopatrzony w głowicowy zapalnik uderzeniowy. Stosowano siedem typów ładunków miotających.

W służbie niemieckiej przejęte egzemplarze otrzymały oznaczenie 10,7 cm Gebrigsgranatwerfer 328 (r).

Podstawowe dane taktyczno-techniczne:

Kaliber: 106,7 mm

Masa: na stanowisku 160 kg, w transporcie 340 kg

Długość lufy: z zamkiem 1570 mm (przewód lufy 1400 mm)

Kąt ostrzału w elewacji: od +45° do +80°

Kąt ostrzału w azymucie: 15° przy kącie podniesienia lufy 45°, 6° przy kącie podniesienia lufy 80°

Szybkostrzelność: 15 strz./min

Bibliografia

1. Andrzej Ciepłiński, Ryszard Woźniak: *Encyklopedia współczesnej broni palnej (od połowy XIX wieku)*. Warszawa: Wydawnictwo „WIS”, 1994

Autor: Dawid Kalka